

Phần 6

Thục Linh gục mặt trên vai Minh Nhật, khóc trong tuyệt vọng. Từ lúc về nhà, Thục Linh cứ nhốt mình trong phòng. Mãi tới lúc tối, cô không thể ở mãi trong không gian của căn phòng nên cô quyết định lên sân thượng ngồi cho khuây khỏa.

Nào ngờ, Minh Nhật đã ngồi ở đây từ lúc nào. Cảm giác lẻ loi đơn độc ùa về trong mỗi con người trong một khoảng thời gian nào đó và ngay lúc này Thục Linh cảm thấy mình nhỏ hơn bao giờ hết. Cô cứ khóc và để mặc những giọt nước mắt lăn dài trên vai Minh Nhật.

Minh Nhật dỗ dành:

- Thôi Thục Linh đừng khóc nữa, cô cho tôi xin lỗi.

Thục Linh nói trong nước mắt:

- Anh cứ để tôi khóc, khi nào cảm thấy khóc đủ thì tôi nín.

- Sợ cô luôn. Hai chúng ta có duyên thật. Lúc trước, cô an ủi tôi, thì giờ đến lượt tôi an ủi lại.

- ...

- Hay để tôi kể cho cô nghe một câu chuyện vui này nhé.

Thục Linh không nói gì. Minh Nhật điềm điềm kể:

- Có một cậu bé bị lạc trong rừng. Cậu bé đi mãi và cuối cùng cậu bé cũng tìm được một ngôi nhà cho cậu tá túc qua đêm. Cậu gõ cửa ngôi nhà đó xin ở qua đêm nhưng người chủ không đồng ý cho cậu ở cùng. Cậu bé lại ra đi vì không tìm được chỗ ngủ. Cậu lại tiếp tục lên đường và tìm thấy ngôi nhà khác. Ở ngôi nhà này cậu cũng nhận được cái lắc đầu như ngôi nhà đầu tiên. Nhưng cậu không nản chí, quyết tìm được một ngôi nhà để có thể dừng chân. Cuối cùng, sau một thời gian vất vả, cậu bé đã tìm được ngôi nhà của hai chú heo rất dễ thương, nhưng hai chú heo này đang cãi nhau. Em có biết lúc đó cậu bé nói gì không?

Thục Linh đã chú ý tới câu chuyện của Minh Nhật lúc nào không hay biết nên khi anh chợt dừng lại, cô hỏi nhanh:

- Thế cậu bé đã nói gì?

Minh Nhật mỉm cười đáp:

- Cậu bé nói: “Ồ, hai con heo biết nói”, thế thôi.

Thục Linh nhăn mặt:

- Quý anh! Thế mà cũng kể cho được. Hết biết! Tại sao tôi lại nghe anh kể chuyện.

- Nè ! Hết khóc nè chưa?

Thục Linh dẫu môi đáp:

- Không được nói khóc nè, tôi lớn rồi đó.

- Ừ, biết rồi. Lớn xác. Cô có biết câu chuyện vừa rồi nói về điều gì không?

Thục Linh gật đầu chậm chậm:

- Biết! Anh bảo tôi đừng nản chí chứ gì?

- Cô biết vậy thì tốt.

Thục Linh đưa mắt ngắm chú Cuội đang ngấp nghé sau ngọn đa trên cung trăng, có phải chú cũng đang e sợ giống tôi không? Mong rằng cô cũng như đám mây trôi lơ đãng đang bay gần ánh trăng để có chút ánh sáng cho cuộc đời.

- *T*hưa, anh Hai gọi em.

Đức Long ngồi trên ghế mây nhìn tên đàn em, buồn giọng:

- Sao rồi, tụi bây đã tìm ra người đó chưa?

Tên đàn em vội nói:

- Dạ, tụi em đã tìm ra người anh cần, có thể gặp lúc nào cũng được ạ.

Đức Long gật đầu cười nhếch môi:

- Tốt lắm. Thôi, ra ngoài đi. Chờ đó, tao khen thưởng sau.

Ngồi một mình tư lự mỉm cười đắc thắng, Đức Long nghĩ kế hoạch của mình nhất định sẽ thành công. Dù phải đánh đổi bất cứ thứ gì anh cũng phải tóm được điều ấy. Đó là tâm huyết của đời anh. Nghĩ lại, có phải mình mạo hiểm quá không khi đối đầu với một người có bề thế cao hơn mình, nhưng đã muốn thì phải liều thôi, có thể anh cũng sẽ mất đi tính mạng.

Phà một hơi thuốc cho dễ chịu, bất chợt nhìn điều thuốc mà Đức Long nhớ tới Ngọc Oanh, không biết cô ta biến đi đâu cả tuần nay mà không thấy đến. Đàn bà đúng thật là một cỗ máy khó hiểu nhất trên đời, bảo giận không đến mà ngày nào khi thức giấc buổi sáng Đức Long đều thấy có một cà mên thức ăn và cơm treo lủng lẳng ở ngoài cửa. Nếu như thông lệ có lẽ giờ này cô ta cũng sắp đến để làm chuyện phụ nữ thích làm.

Cánh cửa có tiếng sột soạt phía ngoài, Đức Long chờ cho nó kêu lên một lần nữa rồi nói vọng ra:

- Đã tới thì vào, không thì đừng tới. Tôi biết cô ở ngoài đó, Ngọc Oanh.

Sau khi nói, Đức Long chờ nghe động tĩnh. Im lặng không hề có tiếng động gì cả. Đợi một lúc thì cánh cửa bật mở, Ngọc Oanh bước vào:

- Sao anh không mở cửa cho em?

Đức Long nói bằng giọng đều đều:

- Cửa không khóa, mở làm gì?

- Anh... thật quá đáng.

Đức Long cười khẩy:

- Anh có làm gì mà em bảo như thế? Không mở cửa cho em à? Vậy anh xin lỗi.

Ngọc Oanh ngồi xuống chiếc ghế trong phòng cạnh Đức Long:

- Em lo cho anh. Em sợ anh sẽ làm chuyện gì không hay.

Đức Long cười lớn:

- Chuyện mà anh làm tất cả đều đúng cả, em lo làm gì cho nhọc công.

Ngọc Oanh không nói gì, bởi cô biết những điều mình nói chỉ như nước đổ lá môn đối với Đức Long, anh không hề nghe cô nói. Chỉ có Thục Linh nói, anh ta mới nghe. Cô chỉ là người tình tạm bợ trong lúc Thục Linh không có ở nơi này. Rồi khi Thục Linh trở về, cô sẽ ra đi cho mối tình đơn phương tuyệt vọng của mình. Đã nhiều lần Ngọc Oanh muốn từ bỏ mối tình vô vọng này, nhưng sao cô cứ níu kéo, sẽ có một ngày Đức Long đáp trả tình yêu nơi cô.

Sự im lặng bao trùm ngôi nhà. Ngọc Oanh ngồi đó, mắt đờ đẫn nhìn về một khoảng xa xăm. Chợt Đức Long lên tiếng:

- Em ốm và xanh xao đó, bộ hôm rày em làm việc nhiều lắm sao?

Ngọc Oanh cười buồn:

- Công việc thì vẫn như cũ cứ làm đi làm lại, có gì đâu mà nhiều. Anh quan tâm như thế em mừng rồi. Thôi, em về đây.

Nói rồi, Ngọc Oanh đứng dậy bước đi thiếu não. Bất chợt cô quay lại nói:

- À quên! Em có đem cơm tới cho anh để trên bàn. Anh ăn đi, kéo nguội. Em về.

Ngọc Oanh bước tới cửa chưa kịp xoay thì cô đã bị ôm cứng lại, kèm theo đó là tiếng khóa cửa. Ngọc Oanh ngất ngậy trong vòng tay Đức Long. Chẳng mấy chốc trong người cô dâng lên một luồng không khí nóng, cô vội đáp trả lại Đức

Long. Sung sướng trong sự đê mê cuồng nhiệt, Đức Long và Ngọc Oanh đến với nhau trong sự im lặng, chỉ còn những nụ hôn trao cho nhau.

Dừng nụ hôn mệt mỏi rãi rời, Ngọc Oanh nằm lên bờ vai trần của Đức Long vuốt ve, cảm giác mệt mỏi nhưng không có sự than trách nào, chỉ có sự tình nguyện sẵn sàng cho hết vì Đức Long.

Ngọc Oanh cất giọng yêu thương:

- Em hạnh phúc khi có anh bên cạnh như lúc này.

Đức Long xoa xoa bàn tay trên lưng trần của Ngọc Oanh:

- Vậy sao lúc này bỏ về?

Ngọc Oanh nũng nịu:

- Tại em thấy anh không muốn nói chuyện với em, anh nói chuyện mà vô tình quá.

- Thật vậy ư?

- Thấy ghét, còn hỏi lại nữa. Anh đó, người anh là tảng băng lúc nào cũng lạnh lùng.

Đức Long với tay lấy gói thuốc nói:

- Vậy lúc nào thì nóng?

Ngọc Oanh cắn môi ấp úng:

- Thì... thì lúc này đó.

Đức Long cười thành tiếng:

- Ha ha... Thế sao?

Ngọc Oanh chột hỏi:

- Đức Long! Anh có yêu em không?

- Em hỏi để làm gì?

- Để biết em đứng vị trí thứ mấy trong trái tim của anh.

Đức Long trầm ngâm đốt thuốc:

- Trái tim của anh là một hồ đen không thể nào nhìn ra được là nó có bao nhiêu ngăn để có thể sắp xếp. Nên em đừng hỏi, chỉ hoài công vô ích.

- Em không hiểu.

Đức Long lắc đầu chuyển đề tài:

- Anh đói rồi mình ăn cơm đi.

- Sao anh không trả lời câu hỏi của em? Có phải anh chỉ xem em là loại người lúc anh cần thì gọi tới, lúc không cần thì bỏ mặc.

Đức Long chột gắt lên:

- Sao em nói nhiều thế? Anh chúa ghét ai nói nhiều, anh không muốn đề cập lại vấn đề đó nữa, dọn cơm đi.

Ngọc Oanh nuốt tũn hờn vào trong cổ, cố gắng làm theo Đức Long. Cô ngồi dậy mặc lại quần áo rồi tới cà mên lấy thức ăn bày ra bàn.

- Anh Long, lại ăn cơm đi!

Ngoài mặt, Ngọc Oanh cố gắng im lặng làm theo lời Đức Long, nhưng cô nghĩ sớm muộn rồi cô cũng sẽ tìm ra nguyên nhân tại sao Đức Long không bao giờ nói yêu cô, hoặc đưa một người con gái khác về đây.

Minh Nhật cứ mỉm cười suốt từ lúc sáng đến giờ làm mọi người đều cảm thấy lạ. Thường ngày, anh là một kẻ lạnh lùng, không thích nói chuyện với nhiều người và hiếm khi lại nở nụ cười với bất cứ ai trong nhà. Cả thằng bạn thân nhất cũng không ngoại lệ. Vậy mà hôm nay cứ cười suốt ngày như thế. Thanh Huy lấy làm lạ nói:

- Sáng nay cậu có uống thuốc không?

Minh Nhật ngạc nhiên hỏi lại:

- Thuốc gì? Tớ đâu có bị bệnh.

Thanh Huy lắc đầu:

- Không bệnh mà cứ cười suốt vậy hả? Người ngoài nhìn vào chắc tưởng cậu từ trong viện mới ra đó.

- Viện nào?

- Thưa anh, viện tâm thần.

Minh Nhật cười lớn:

- Thằng quý! Cậu nói gì đâu không hà. Để bảo người đem thứ gì lên đây cho mình nhấm nháp, này giờ tớ cũng mệt rồi.

Thanh Huy chép miệng buông thanh kiếm gỗ xuống:

- Ai bảo cậu mê môn thể thao này làm gì rồi than mệt.

- Không hề than vãn. Cậu có biết không, kiếm đạo là một môn thể thao rất bổ ích, nó giúp mình luyện ý chí phấn đấu và khả năng tư duy rất cao đó.

Minh Nhật vừa mở nón vừa nói tiếp:

- Cậu chơi môn này khá lên rồi đó.

Thanh Huy mỉm cười đắc ý:

- Chứ sao, tớ là người nhanh chóng nắm bắt kiến thức và đặc biệt là lĩnh hội những cái mới rất nhanh.

Minh Nhật mỉm cười lắc nhẹ cánh tay cho khỏe nói:

- Tớ lỡ chạm tới quả bom hay nổ của cậu rồi, xem ra nó bị tớ châm ngòi nổ hơi sớm đó.

- Cậu thật là người vô cảm mà, đùa một chút có sao đâu chứ. Mà tớ cảm thấy cậu có điểm lạ rồi đó, chắc không phải đang yêu chứ?

- Nói vậy thì không đúng. Mà phải nói là trái tim của tớ nhúc nhích rung động thôi.

Thanh Huy ra chiều ngĩ ngợi nói:

- Chắc lần này cậu nghiêm túc chứ?

Minh Nhật nhìn băng quơ phía cửa sổ, nơi có những đám mây trắng trôi bồng bênh, trầm ngâm nói:

- Không biết nữa, nhưng mỗi lần nhìn thấy nụ cười của cô ấy là trong lòng tớ vui như được một món quà đặc biệt vậy. Còn khi cô ấy buồn thì tớ như có cảm giác có lỗi với cô ấy.

Thanh Huy nghe thế cười thật lớn chồm tới bắt tay Minh Nhật:

- Ha ha... Chúc mừng cậu đã bị bệnh tương tư. Chắc cô gái mà cậu tả là một tay siêu hạng vì đã đánh gục tảng đá trong tim cậu.

- Cám ơn lời khen tặng quá ư là thật tình của thằng bạn thân như cậu.

Minh Nhật với tay lấy hai lon bia đưa cho Thanh Huy một lon, cười tươi nói:

- Nào, cạn!

Thanh Huy và Minh Nhật cùng cạn hết lon bia trong sự sáng khoái đầy vui vẻ của tình bạn.

Thanh Huy bước dọc theo hành lang xuống thang lầu. Ngang qua dãy phòng của Thục Linh, Thanh Huy chợt dừng lại. Bỗng dưng anh muốn nói chuyện với cô bé về thằng bạn thân của mình, anh mong rằng Thục Linh không còn buồn giận nó vì hai lần đi tìm anh trai giúp cô đều chẳng tìm được mà còn làm cô thêm phần hoảng sợ.

Đưa tay gõ cửa một lúc mà không thấy ai mở cửa, Thanh Huy lắc đầu định bước đi. Nhưng khi quay gót bước đi thì anh đập phải một vật gì.

- Thì ra là một mảnh giấy! Gì đây ta?

Tò mò, Thanh Huy mở tờ giấy trắng được gấp làm tư ra, bên trong có những dòng chữ làm Thanh Huy phải kinh ngạc:

“Thục Linh. Anh nhớ em nhiều lắm. Anh sẽ đợi em ở nhà kho sau vườn, không gặp được em, anh sẽ ở mãi nơi đó không về. Ký tên Minh Nhật”.

Thanh Huy nhăn nhó lẩm bẩm nói:

- Cái thằng quỷ Minh Nhật này lại làm trò gì nữa đây? Phải cẩn cậu ta mới được không khéo lại xảy ra chuyện gì thì khổ nữa.

Nói rồi, Thanh Huy bước đi thật nhanh về phía nhà kho. Đến nơi, Thanh Huy nhìn khoảng không gian tối tăm chật hẹp này mà lắc đầu. Không hiểu tại sao một người như nó lại chọn địa điểm này. Nó là người không thích bóng tối cơ mà.

Thanh Huy bước sâu vào gian nhà kho, bóng tối chập chờn. Có một bóng người vừa lướt qua, anh vội nói:

- Ai đó?

Bốp! - Một cú đập mạnh làm Thanh Huy ngất luôn tại chỗ. Anh không còn biết gì nữa cả.

Minh Nhật lo lắng đi tới đi lui trước cửa phòng cấp cứu. Tại sao lại có thể xảy ra chuyện này cho được, nhà anh mà lại có chuyện bị người khác hành hung giấu mặt. Nếu lần này không phải là Thanh Huy thì chắc cũng sẽ có một người khác nằm ở đây chứ không phải là Thanh Huy.

Bỗng có tiếng nói từ phía sau lưng Minh Nhật:

- Xin lỗi, anh là Minh Nhật?

Minh Nhật quay lại nhìn người khách lạ, thoáng ngần ngại:

- Vâng, tôi là Minh Nhật. Anh là ai?

Người lạ rút tấm giấy trong túi vừa đưa cho Minh Nhật vừa tự giới thiệu:

- Tôi là Phú Thành, mẹ anh đã mời tôi đến.

Sau khi đọc xong tờ giấy, Minh Nhật lấy làm khó chịu:

- Chuyện của chúng tôi, chúng tôi có thể giải quyết, không cần cảnh sát các anh giúp đỡ.

- Đây là chuyện cố ý gây thương tích cho người khác, nếu anh không để cho chúng tôi điều tra thì có thể có thêm người bị nạn nữa vì hung thủ là người giấu mặt.

Minh Nhật nhíu mày cố nói:

- Nhưng như thế sẽ làm ảnh hưởng tới danh dự gia đình tôi, vì một gia tộc lớn mà không đảm bảo được an ninh cho mọi người.

Phú Thành trấn an Minh Nhật:

- Anh yên tâm. Chúng tôi sẽ làm việc trong im lặng và đảm bảo giữ bí mật không cho người ngoài biết.

Minh Nhật định nói gì thêm nhưng khi thấy bóng của Thục Linh và ba cô bạn, anh bèn im lặng, giả vờ như không có chuyện gì về cuộc đàm thoại lúc nãy.

Tiếng Thục Linh reo lên:

- A... anh Thành.

- Thục Linh!

Phú Thành cười thật tươi khi thấy Thục Linh, cả hai làm động tác chào hỏi khi gặp nhau bằng cách chạm tay vào nhau thật kêu.

- Anh lên đây khi nào?

- Mới đây thôi. Thì ra, em trốn lên đây để vui chơi đó hả? Báo hại anh tìm em đở mắt ở Sài Gòn.

Thục Linh cười hi hi:

- Em xin lỗi nha. À, anh tới đây làm gì?

Phú Thành nhìn về phía Minh Nhật rồi thản nhiên nói:

- Anh định đi thăm bạn, nó đi điều tra mà chẳng may giữa chừng bị đau ruột thừa nên phải mổ ở đây.

- Vậy à! Em cũng thăm bạn, anh ấy bị đánh vào đầu không biết bây giờ như thế nào rồi nữa.

Minh Nhật nhếch mép cười:

- Thục Linh! Em đi thăm người bệnh mà anh có thấy em hỏi thăm đến tình hình sức khỏe của Thanh Huy chút nào đâu, chỉ toàn buôn chuyện gì đâu không!

Thục Linh quay lại nhíu mày:

- Lâu em mới gặp lại bạn bè nên hỏi thăm một chút, có mắt mát gì mà anh khó chịu chứ.

Quay lại mỉm cười với Phú Thành, Thục Linh nói tiếp:

- Em xin lỗi. Sau này khi gặp lại, chúng ta sẽ nói nhiều hơn. Bây giờ em xin phép được vào thăm bạn.

Phú Thành gật đầu:

- Ừ... em vào đi. Anh cũng có việc phải làm. Tạm biệt.

Nói rồi, Phú Thành bước đi trước ánh mắt đầy lửa của Minh Nhật.

Minh Nhật chợt gất lên:

- Mọi người ra phòng săn sóc đặc biệt đi, chắc Thanh Huy đã được chuyển đến đó rồi.

- Vâng ạ! Thôi, tụi em tới đó nhen.

Thục Linh cũng bước đi cùng mọi người, nhưng chưa được ba bước đã bị gọi giật lại bởi tiếng của Minh Nhật:

- Thục Linh! Em ở lại đây. Anh có chuyện cần hỏi.

Thục Linh nhăn nhó song cũng bước lại phía anh:

- Chuyện gì để về nhà rồi nói, mọi người đợi mình đó.

Minh Nhật lắc đầu cái gất:

- Không cần. Mọi người sẽ không nói gì cả đâu, em đừng nghĩ ngợi. Bây giờ mình ra căng tin nói chuyện.

- Nhưng...

Không để Thục Linh nói hết câu, Minh Nhật đã bước đi trước, buộc lòng cô phải bước đi theo phía sau.

- **C**ó gì anh hỏi đi!

Minh Nhật ngồi xuống ghé lạnh lùng:

- Em quen làm sao với Phú Thành?

Thục Linh cứ tưởng chuyện gì quan trọng lắm, ngờ đâu là chuyện này. Cô phì cười vô tư kể:

- Em và anh Phú Thành quen nhau ngộ lắm.

Minh Nhật cắt ngang lời:

- Ngộ là như thế nào?

- Ồ, thì lần đó... Mà thôi, kể ra nghe kỳ lắm.

- Cứ kể đi, anh muốn biết điều đó.

- Thì em với anh ấy quen nhau trong hoàn cảnh đuổi bắt tội phạm.

Minh Nhật nhú mày khó hiểu:

- Sao lại quen cảnh trong đó?

Thục Linh nhún vai:

- Thì em giật ví của ông kia, bị anh ấy đuổi bắt. Em nhanh chân chạy trước, cứ ngỡ anh ấy đuổi theo không kịp, ai ngờ anh ấy cứ bám sau lưng em.

Minh Nhật tò mò:

- Rồi sao nữa?

- Thì cứ ví chạy lòng vòng hoài, tới lúc em gần kiệt sức khi cố chạy qua cây cầu của một con kênh thì anh ta cứ bám theo, chẳng may anh ta bị ngã xuống kênh mà không biết bơi nên em đã cứu anh ta và từ đó quen nhau luôn.

Minh Nhật khoanh vòng tay trước ngực nhìn Thục Linh. Chẳng hiểu sao anh lại quan tâm đến chuyện này, thật là kỳ, nhưng mà không hỏi thì trong lòng không chịu nổi cứ như có một ngọn lửa đang bao lấy anh, nếu như không giải tỏa thì rất khó chịu trong người. Chẳng lẽ anh ghen?

- Nè! Còn gì nữa không, Minh Nhật?

Minh Nhật giật mình chột gắt lên:

- Còn gì là còn gì? Thôi, vào trong xem Thanh Huy thế nào, không thôi nó giận bây giờ.

- Ủa! Hết chuyện rồi hả?

- Em cầu nhàu quá đi thôi.

Thục Linh lắc đầu trước thái độ khó hiểu của Minh Nhật, lúc thì tỏ ý quan tâm lo lắng, dịu dàng từng động tác với cô nhưng có lúc lại cáu gắt với Thục Linh. Đây là cảm xúc gì trong lòng Minh Nhật, lúc nắng lúc mưa không thể hiểu.

Phú Thành sẫm soi nhà kho nơi mà Thanh Huy bị nạn. Là một người thích tò mò tìm hiểu khám phá ra sự thật, Phú Thành quyết không để sự việc này tạm yên vì kẻ gây tội còn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Tìm kiếm mãi mà không có chút dấu tích nào, chán nản anh ngời phịch xuống đất nghĩ ngợi. Bỗng đôi mắt anh lóe sáng. Phú Thành reo lên:

- Có thể chứ, không phụ công ta tìm kiếm.

Nói rồi, anh khom xuống lấy vật đó bỏ vào túi ni lông rồi nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Minh Nhật nhìn dãy băng quần ngang đầu Thanh Huy, lấy làm ái ngại:

- Cũng tại tớ mà cậu bị như thế này.

Thanh Huy mỉm cười yếu ớt:

- Chỉ là tai nạn, cậu đừng tự trách mình.

Minh Nhật lắc đầu hỏi:

- Cậu có nhớ mặt mũi tên đó như thế nào không?

Thanh Huy ra chiều nghĩ ngợi rồi lắc đầu:

- Không rõ, lúc đó tối quá. Vả lại, người đó khá mạnh, có lẽ là đàn ông.

Minh Nhật khá ngạc nhiên trước những lời của Thanh Huy:

- Lẽ nào lại như thế, nhà này không thường xuyên tiếp khách nên có thể giới hạn được nghi phạm. Nhưng hung thủ tại sao lại nhắm vào cậu?

- Cũng có thể là không phải tớ, tớ chỉ tình cờ bị vướng vào chuyện này. Cậu đã nhờ người điều tra vụ này chưa?

Minh Nhật gật đầu trả lời:

- Cậu yên tâm, tớ đã nhờ người điều tra, hung thủ sẽ nhanh chóng được đưa ra ngoài vòng pháp luật. Tớ không muốn cậu bị thương mà không biết ai gây ra.

Thanh Huy nắm lấy bàn tay Minh Nhật với lòng biết ơn thằng bạn thân luôn nghĩ cho mình. Dẫu có bị thương một lần nữa vì nó, anh cũng cam lòng vì rất khó để tìm kiếm một tình bạn chân thật trên đời.

Bầu trời bên ngoài bệnh viện đã sáng lên, những hạt mưa đã dứt để lại sự khô ráo và thoáng đãng trong không gian chung. Thanh Huy nghĩ có lẽ sẽ nhanh chóng tìm được hung thủ.

Thục Linh gõ nhẹ cánh cửa của căn nhà gỗ được trang trí với những gam màu tương phản rất độc đáo. Mở cửa cho cô không phải ai xa lạ mà chính là Ngọc Oanh.

- Em chào chị!

Ngọc Oanh sau một thoáng ngỡ ngàng nhìn Thục Linh, cũng vội trả lời:

- Ô! Lâu quá không gặp. Mấy tháng nay em đi đâu mà chị không gặp mặt? Cứ tưởng là em bỏ xứ mà đi luôn rồi chứ.

Thục Linh mỉm cười nhẹ:

- Em có chút việc cần phải làm nên phải vắng mặt một thời gian. Xong việc thì em sẽ trở về để chộc phá chị như trước, không khéo là chị lại than trời vì em đó.

Ngọc Oanh mở rộng cánh cửa, cười nói liên thoảng:

- Thôi, vào nhà đi em. Đứng đây nói chuyện hoài kỳ lắm.

Thục Linh bước theo Ngọc Oanh vào trong, đợi cho Ngọc Oanh ngồi đối diện với mình rồi, Thục Linh mới ngập ngừng nói:

- Chị Oanh! Chị có biết anh Đức Long đang làm chuyện gì không?

Nụ cười trên môi Ngọc Oanh ngưng bật khi nghe hỏi tới Đức Long, trái tim của cô lại đau lên từng hồi:

- Chị cũng không rõ cho lắm. Nhưng có điều chị thấy anh ấy đang làm một chuyện gì đó rất mờ ám.

Thục Linh hỏi lại:

- Ý chị là sao, em không hiểu?

Ngọc Oanh mời cho mình điều thuốc, trầm ngâm nói:

- Là chị em với nhau chị không muốn giấu em điều gì về anh ấy, nhưng những việc mà anh ấy làm hoàn toàn chị không biết. Có lần tình cờ chị nghe anh ấy nói chuyện với một chuyên gia IT gì đó, chị có hỏi nhưng anh ấy nổi giận và bảo chuyện đó chị không cần phải biết.

- Rồi sao nữa chị?

- Chị có khuyên anh ấy là đừng làm những việc pháp luật nghiêm cấm nhưng không được em à. Anh ấy không hề nghe chị nói.

Thục Linh lo lắng với những điều mà Ngọc Oanh vừa kể. Chẳng lẽ việc anh ấy đang làm đều có liên quan đến cô ư. Ôi! Nếu điều đó xảy ra thật thì Thục Linh không biết mình phải làm gì, để những điều mình lo sợ không xảy ra.

Ngọc Oanh e dè nói tiếp:

- Hay là em thử khuyên anh ấy đi, anh ấy chỉ nghe mỗi mình em thôi.

Thục Linh lắc đầu gượng gạo nói:

- Không biết em có thể làm được điều ấy không, vì anh ấy là một người bảo thủ không thích nghe ý kiến người khác.

- Ừ, chị biết rồi. Thôi, em sang bên đó đi, chắc anh về rồi đó.

- Dạ.

Làm sao bây giờ? Đó là câu hỏi luôn đặt ra trong đầu Thục Linh, chẳng lẽ vì cô mà mọi người gặp chuyện không may. Sự việc xảy ra với Thanh Huy là một lời cảnh cáo của Đức Long đối với Minh Nhật, nhưng rất tiếc là Thanh Huy lại là người chịu nạn thế.

Nếu như cô cứng lòng ra đi, chấm dứt trò chơi của gia đình Hoàng Minh thì cô không mắc phải vòng luẩn quẩn của mọi người. Trái tim cứng đầu của cô đã làm cho cô dờ khóc dờ cười, tại sao nó lại rung động trước Minh Nhật? Tại sao cô lại cãi lời Đức Long? Tất cả những điều đó chỉ vì cô yêu anh, tình yêu chôn kín trong tim không cho ai biết.

- Thục Linh!

Đức Long đứng trước Thục Linh tự lúc nào mà cô không hề hay biết. Ngược mặt nhìn Đức Long với đôi mắt u buồn, Thục Linh chột nói:

- Anh Long! Anh vẫn khỏe chứ?

Đức Long nhìn Thục Linh cười gằn:

- Chẳng nhẽ em tới đây để hỏi câu sáo rỗng đó thôi sao?

- Em...

- Vào nhà đi rồi nói, để người khác nhìn không hay.

Thục Linh im lặng bước theo Đức Long, khi cánh cửa vừa khép lại Đức Long nhìn đăm đăm vào Thục Linh, lấy làm khó hiểu:

- Sao em không ở đó mà về đây? Nhỡ họ biết thì sao? Em không nghĩ tới tương lai của mình hả Thục Linh?

Thục Linh ngập ngừng:

- Em... em không muốn ở đó.

- Tại sao chứ mọi chuyện đang tốt đẹp kia mà?

Lắc mạnh đầu, Thục Linh không muốn Đức Long cứ mãi ép buộc mình nữa. Thu hết sự phản kháng chất chứa trong lòng mình, cô nói:

- Tại sao anh lại làm thế? Anh có biết như thế là có thể hại chết người không? Anh làm cho em cảm thấy anh là con người đầy dã tâm. Anh có biết em

đã lo sợ như thế nào không? Tất cả việc của anh làm chỉ vì một mục đích là giàu có. Nhưng anh có thể từ bỏ điều đó được không?

Đức Long cười lớn thành tiếng sau khi nghe những lời Thục Linh nói:

- Sao em lại như chú cừ non sợ sệt? Đã bước vào cuộc chơi này thì chúng ta phải như sói dữ, mọi người đều là kẻ thù và em phải biết cách đê bẹp bọn họ để có thể tồn tại sau này.

- Không!

Thục Linh căm phẫn nhìn Đức Long:

- Sao anh nỡ làm hại người vô tội, suýt một chút nữa là có án mạng xảy ra rồi.

- Dẫu phải hy sinh những thứ không cần thiết làm cản đường đi của ta thì không có gì mà không làm cả.

- Nhưng tại sao anh lại cho người làm hại Minh Nhật?

Đức Long phà hơi, khói thuốc bay khắp phòng. Bất chợt, anh ta quay lại, giọng nghiêm khắc:

- Em nghĩ thằng đó bị nạn là do anh?

Thục Linh lắc đầu:

- Em không có ý đó, nhưng người hung thủ nhắm vào là Minh Nhật.

- Sao em lại nói thế?

- Thì chính người đó đã hẹn em đến một điểm khác, nhưng lại cố tình để một địa chỉ khác để Minh Nhật phát hiện tới địa điểm đó, nhưng bạn của anh ấy tình cờ đọc được mảnh giấy và mọi chuyện đã xảy ra.

- Vậy là thằng đó thoát nạn. Xem ra, tên công tử nhà giàu đó số vẫn còn đỏ lắm.

Nói rồi, Đức Long nở một tràng cười thật to và kéo dài. Bất chợt, anh quay lại hỏi:

- Em yêu thằng đó à?

Thục Linh như bị bắn vào người một mũi tên chí tử, đã từ lâu cô luôn trốn chạy điều đó, vậy mà bây giờ Đức Long lại kéo cô ra ngoài sự thật. Cô đáp ứng:

- Em... em không có.

Nhìn Thục Linh bằng đôi mắt thấu đáo và kỳ lạ, Đức Long lại hỏi:

- Thằng đó đáng cho em quan tâm vậy sao Thục Linh? Em không nghĩ tới tương lai mình sau này sẽ như thế nào khi em yêu hắn ta. Hừ! Một gia đình như nó làm sao chấp nhận được con dâu là loại người không nhà không cửa. Tốt hơn hết là giả làm con gái họ sống sung sướng hết cả cuộc đời.

- Em chẳng cần những điều đó. Anh thôi làm những chuyện đó đi. Tới giờ phút này em mới biết lòng dạ con người thật của anh, nó thật xấu xa và hèn hạ.

Bốp! - Một cái tát nảy lửa mà Đức Long dành cho Thục Linh. Những lời của Thục Linh đã làm cho cơn giận của Đức Long không kìm nén được. Thục Linh ôm lấy bên mặt bị đánh, nhìn Đức Long bằng đôi mắt căm phẫn:

- Anh...

Không nói được nên lời, Thục Linh khóc ngất rồi lao ra khỏi cửa. Để lại phía sau lưng Đức Long vẫn thẫn thờ nhìn bàn tay vừa đánh cô. Bất chợt anh kêu lên:

- Thục Linh! Anh xin lỗi em. Anh không hề muốn đánh em. Anh xin lỗi.

Thanh Huy lấy tay đỡ ly nước từ tay Thục Linh:

- Cảm ơn em, Thục Linh.

Thục Linh mỉm cười hỏi:

- Anh thấy khỏe hơn chưa?

- Khỏe nhiều rồi. Phiền mấy em đến thăm anh quá.

Mỹ Kim cười tươi nói:

- Đâu có phiền. Anh bị như thế này thì em phải tới thăm để anh có người nói chuyện đỡ buồn, ở bệnh viện một mình buồn lắm.

- Đúng, em hát một bài hát cho anh nghe nha, đảm bảo anh cười bể bụng luôn.

Yên Ninh liền thoảng nói, rồi cô làm cử chỉ điệu bộ bài “Chuyện tình chú heo con” trong phim “Ngôi nhà hạnh phúc” của Việt Nam làm tất cả phải cười đến đau cả bụng. Quả thật, Yên Ninh làm thật giống diễn viên Minh Hằng.

- Thôi, thôi! Còn cười nữa, anh sẽ chết vì đau mắt.

Yên Ninh thôi chọc cười mọi người, dẫu môi nói:

- Hát cho mọi người nghe, em cũng mệt thấy mồ, mồ hôi đổ rồi nè.

Rồi cô vờ làm động tác lau mồ hôi nghịch ngợm làm mọi người lại thêm một tràng cười nữa.

Bỗng có chuông điện thoại, Thanh Huy chồm qua nghe máy được đặt sát bên gối của anh.

- Alô!

Thanh Huy nghe điện thoại xong thì vui mừng nói với mọi người:

- Có tin mới nè. Ở bên cảnh sát đã tìm ra dấu vết của hung thủ, chỉ cần đợi xác định mẫu xét nghiệm nữa là có thể cho lệnh bắt hắn rồi.

Yên Ninh và Thục Linh reo lên:

- Hay quá !

- Ủ, để xem cái tên đó là ai mà dám đánh anh Thanh Huy. Em sẽ đánh hắn lại cho hắn giống như anh bây giờ để cho hắn biết cảm giác bị đánh đau như thế nào.

Mỹ Kim nguýt dài giọng:

- Nhìn tướng tá Yên Ninh y như là cây tre mà đòi đánh với đám người ta, không sợ mình bị đau tay sao?

Yên Ninh đưa tay mình lên ngấm rồi chọt nói:

- Ủ! Tre thiệt nhưng nhìn vậy không phải vậy đâu à nghe. Đai đen Karate rồi đó. Làm chết Mỹ Kim ơi!

Mọi người lại nở một tràng cười. Chợt Thục Linh nói:

- Ánh Hồng! Cậu có sao không? Sao mặt cậu xanh quá!

Ánh Hồng vuốt mặt, lắp bắp trả lời:

- Không... không sao, tớ chỉ thấy hơi chóng mặt.

Thục Linh lo lắng:

- Tớ thấy cậu không ổn rồi, hay để tớ đưa cậu gặp bác sĩ.

Mỹ Kim đồng tình:

- Phải đó, bệnh thì đi khám đi.

Ánh Hồng đưa tay lên vỗ trán, nhỏ giọng:

- Để Thục Linh đưa tớ về là được rồi.

Yên Ninh quan tâm:

- Được không? Hay để bọn tớ cùng đưa cậu về.

Ánh Hồng lắc mạnh đầu nói nhanh:

- Không cần. Để Thục Linh đưa tớ về là được. Mấy cậu ở đây đi. Mình đi thôi, Thục Linh.

Nói rồi, Ánh Hồng nắm tay Thục Linh kéo đi. Khi cả hai vừa đi ra khỏi bệnh viện thì cũng là lúc Phú Thành chạy vội vào phòng bệnh Thanh Huy, thở hổn hển:

- Thục... Thục Linh và Ánh Hồng đâu?

Yên Ninh tròn mắt nhìn Phú Thành, trả lời:

- Mới vừa về, chắc bây giờ cũng gần đến nhà rồi.

Phú Thành ôm đầu lo lắng:

- Không xong rồi! Sẽ nguy hiểm cho Thục Linh mất. Ánh Hồng chính là người đã gây ra tai nạn cho Thanh Huy, nhưng người cô ta muốn hại là Thục Linh, Thanh Huy chỉ là người vô tình chịu nạn thế mà thôi.

Yên Ninh và Thanh Huy cùng ngạc nhiên với những điều mà Phú Thành vừa nói:

- Chắc anh đã lầm lẫn. Ánh Hồng là con gái chân yếu tay mềm làm sao đủ sức làm hại người khác.

Phú Thành gọi điện về nhà rồi lo lắng chờ đợi người bắt máy. Sau khi gọi điện, sắc mặt anh càng xanh hơn.

- Thục Linh gặp nguy hiểm rồi, ông quản gia bảo họ chưa về. Tôi phải đi tìm họ.

- Ai gặp nguy hiểm?

Tiếng Minh Nhật vang lên. Phú Thành nhìn đôi mắt mệt mỏi của Minh Nhật:

- Ánh Hồng chính là hung thủ. Người mà Ánh Hồng muốn hại là Thục Linh.

- Sao?

Minh Nhật hỏi lớn nhưng không ai đáp trả, câu trả lời vẫn còn mập mờ khó hiểu. Nhưng Minh Nhật mặc kệ cái im lặng, anh quát lớn:

- Tôi phải đi tìm Thục Linh, không ai được hại cô ấy cả.

Nói rồi, Minh Nhật lao nhanh ra ngoài cửa, cả Phú Thành cũng đi theo trong vội vã.

...

- Cậu nói đi, tại sao Ánh Hồng làm thế?

Mỹ Kim cười khẩy nhìn Yên Ninh:

- Cậu nói gì thế? Tớ làm sao biết được việc Ánh Hồng làm.

Yên Ninh nghiêm giọng giương đôi mắt đầy quả quyết:

- Đừng chối nữa! Chính cậu cũng đang lo lắng cho Ánh Hồng vì mọi việc. Ánh Hồng làm là vì cậu.

Mỹ Kim khó chịu trước Yên Ninh, nhưng vẫn cố nói:

- Tôi không biết chuyện gì cả.

Yên Ninh tiến tới:

-Thật là cậu không biết? Cậu đã nói gì với Ánh Hồng, nói mau!

Mỹ Kim lúng túng:

- Tôi... tôi không nói gì cả.

Ánh Hồng chỉ nghe lời của mỗi cậu, không có cậu thì Ánh Hồng không làm điều đó với mọi người. Nói thật đi! Cậu không thấy lương tâm mình bị cắn rứt sao? Nếu Thục Linh xảy ra chuyện gì thì cậu có ân hận cũng muộn màng mất. Một lần nữa tớ mong cậu nên nói ra sự thật.

Những lời Yên Ninh nói ra như là từng mũi kim đâm vào tai làm Mỹ Kim khó chịu với cảm giác đau. Hiện lên trong tâm trí cô lúc này là nỗi lo sợ khi nghĩ về Thục Linh đang nằm ở một nơi nào đó và đang chết dần.

- Nói đi, cậu đã nói gì với Ánh Hồng?

Giọng Yên Ninh trở nên cáu gắt chứa đựng đầy sự lo lắng trong đó. Bây giờ Mỹ Kim cũng cảm thấy lo sợ đổ mồ hôi hột, cô đáp ứng:

- Tôi chỉ nói là tôi ghét Thục Linh và không muốn nhìn thấy cô ta nữa. Tại cô ta lúc nào cũng ở bên cạnh Minh Nhật làm tôi thấy chướng mắt.

Đôi mắt Yên Ninh đầy lửa căm phẫn nhìn Mỹ Kim:

- Cô đúng là con rắn độc.

Nói rồi, cô chạy nhanh ra phía trước, bỏ lại Mỹ Kim đứng ngơ ngác.